

Σπίθες, πλήθος ἀμέτρητο, πετούσανε μαζί με τὸν μαῦρο, μαῦρο καπνὸ ποῦ ὑψώνετο...

Ἄνοιξα τὸ παράθυρο. Κόσμος εἶχε μαζευτῇ, ἀλλὰ κανεῖς δὲν προσπαθοῦσε τίποτα νὰ κάνῃ, καὶ ὅλοι μένανε θεαταὶ κυττάζοντας τῆς φλόγες ποῦ πετάγονταν κ' ἐβγαίνουν ἀπὸ παντοῦ : ἀπ' τὰ παράθυρα, ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχε ἀκόμα τῆς γλάστρες, ἀπ' τῆς πόρτες.

— Πάει, πάει!... Πᾶνε!... φώναξε ὁ μπάρμπα Μιλούνης.

Ἄλλ' ἄλλο δὲν εἶπε, δὲν μίλησε πιά. Τῇ φωνῇ του θὰ τὴν ἄκουσε κακὰ μέσα στὴ σιωπῇ τοῦ πλήθους, ποῦ εἶχε μαζευτῇ σιωπηλό, καὶ μέσα στὴ σιωπῇ τῆς νύχτας ποῦ μόνο ὁ κρότος τῆς θάλασσας ἀκουγότανε νὰ ἔρχεται, σὰ νὰ συνώδευε τοὺς τριγμοὺς τῶν ξύλων, τοὺς κρότους, τὴν ἄγρια θανατικὴ ἑορτή, ποῦ ἐώρταζε τὸ παλῆθ' σπίτι...

ΔΗΜΟΣΘ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ,"

ἜΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ἘΧΘΡΑ δὲν κρύβω γιὰ τὰ σέ, ὦ Τουρκιά,
κι' οὔτε κακὸ σοῦ θέλω ποτέ· πείσουν.
Μέσα δὲν νοιώθω τὴ ψυχὴ κακιά
γιὰ σένα, πῶχ'ω ζήσει τὴ ζωὴ σου.

Δικὴ μας καὶ δική σου, ἀδελφικιά.
Σπίτι, Σχολεῖο, Ἐκκλησιά, Μνῆμα στὴ γῆ σου
κ' ἔχει τιμὴ καὶ δόξα ἱστορικιά
ἢ χώρα σου, μιὰ χώρα παραδείσου.

Σὲ κάποιο παρασιράτημα στιγμῆς
περαστικοὶ διαβάτες σ' ἔχουν φέρει
μακρὰ ἀπ' τὴ παλῆθ' στράτα τῆς Ζωῆς.

Μὰ ἡ στράτα ἡ γέα ἀνοίγει φωτερό·
Μπροστὰ κ' οἱ δύο, τὸ χέρι μέσ' στὸ χέρι :
— Δικοὶ μας καὶ δικοὶ σου οἱ ἴδιοι ὀχθροί.

ΡΗΓΑΣ ΡΑΓΙΑΣ